

РЕШЕНИЕ

№ 21307

гр. София, 22.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 160 СЪСТАВ, в публично заседание на
единадесети декември през две хиляди двадесет и трета година в следния
състав:

Председател: СВЕТОСЛАВ Т. СПАСЕНОВ

при участието на секретаря СИМОНА Г. НИКОЛОВА
като разгледа докладваното от СВЕТОСЛАВ Т. СПАСЕНОВ Гражданско
дело № 20231110138562 по описа за 2023 година

Производството е образувано по искова молба, подадена от името на С. Г. М., ЕГН ***** против *, уточнена с молба вх. № 258190/18.09.2023 г., с която са предявени обективно кумулативно съединени искове: 1/ с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ за признаване за незаконно на прекратяването на трудовото правоотношение между страните, извършено със заповед № ЧР-11-017 от 04.07.2023 г. на управителя на * и неговата отмяна; 2/ с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 2 КТ за възстановяване на заемната до уволнението длъжност "финансов контролор" при работодателя *; 3/ с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 3 КТ, вр. с чл. 225, ал. 1 КТ за заплащане на сума, представляваща обезщетение за оставане без работа поради незаконното уволнение за периода 05.07.2023 г. – 05.01.2024, ведно със законната лихва върху горепосочената сума, считано от 11.07.2023 г. /датата на предявяване на исковата молба в съда/ до окончателното ѝ изплащане; 4/ с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 4 КТ за поправка на основаниято за прекратяване на трудовото правоотношение, вписано в трудовата книжка.

С определение, постановено в проведено на 13.11.2023 г. открито съдебно заседание по делото, по отношение иска с правно основание чл. 344, ал.1, т. 4 КТ, и с оглед твърденията, заявени в съдебно заседание от името на ищеца, чрез процесуалния му представител, а именно, че по подаденото предизвестие за

прекратяване на правоотношението на основание чл. 327, т.1 и т.12 КТ не е имало произнасяне и същият е продължил да работи при ответното дружество, с оглед на което твърди, че правоотношението не е прекратено, въз основа на подаденото заявление, съдът е приел, че за ищеца не е налице правен интерес от предявяване на иск с правно основание чл. 344, ал.1,т.4 КТ, производството по който иск следва да бъде прекратено, поради следните съображения:

Иск с правно основание чл. 344, ал.1,т.4 КТ може да бъде съединен с такъв предявен по чл. чл. 344, ал.1,т.1 КТ, като същите се предявяват в съотношение обуславящ към обусловен. Съобразно трайната съдебна практика, включително на Върховен касационен съд, обективизирана в Решение 110/23.07.2020 г. по гр.д № 3144/2019 г. на ВКС, ГК, IV г.о., по гр.д № 3144/2019 г. на ВКС, на ВКС, гражданска колегия, IV отделение, такова съединяване е допустимо, когато страните в производството твърдят различни основания за прекратяване на трудовото правоотношение. В настоящият случай и съобразно заявеното в съдебно заседание от ищеца, чрез процесуалният му представител, ищецът не твърди насрещно основание за прекратяване на трудовото правоотношение, което да е настъпило преди прекратяването, извършено със Заповед № ЧР11017/04.07.2023 г. на работодателя Специализирана болница за активно лечение на онкологични заболявания - София Област ЕООД, поради което и така предявеният иск с правно основание чл. 344, ал.1,т.4 КТ не е допустим за разглеждане в настоящото производство. В тази връзка следва да бъде посочено, че съгласно разпоредбата на чл. 346, ал.1 КТ, когато уволнението на работника или служителя бъде признато за незаконно от работодателя или от съда или бъде поправено основанието за прекратяване на трудовото правоотношение, настъпилата промяна се вписва в трудовата книжка на работника или служителя. Съгласно разпоредбата на чл. 346, ал.2 КТ вписването в трудовата книжка се извършва от работодателя, с когото е било прекратено трудовото правоотношение, а при отказ - от инспекцията по труда. При тълкуване на горепосочените разпоредби и с оглед заявеното в настоящото производство, промяна на оспорената в настоящото производство с иска по чл. 344 ал.1,т.1 КТ заповед и приемането на същата за незаконосъобразна, то съобразно посочените разпоредби от закона, произтича задължение за работодателя да отбележи тази промяна в трудовата книжка на работника, като при неизпълнение на това задължение, същият работник може да се обърне към Инспекцията по труда, която да извърши това отбелязване. Горното обстоятелство не обуславя допустимост на иска по чл. 344 ал.1,т.4 КТ, когато не е заявено насрещно основание за прекратяване на

правоотношението, различно от посоченото в оспорваната заповед.

При горните мотиви, с определение, постановено в проведено на 13.11.2023 г. открито съдебно заседание по делото, съдът е прекратил производството по гр.д. № 38562/2023 г. по описа на СРС, 160 състав, в частта по предявения иск с правно основание чл. 344 ал. 1, т. 4 КТ. Определението е влязло в законна сила на 21.11.2023 г.

В исковата си молба ищецът твърди, че считано от 08.09.2021 г. е бил работник в *, като е заемал длъжността „финансов контролър“ в *. Поддържа, че със заповед № ЧР-11-017 от 04.07.2023 г. на управителя на * е било прекратено трудовото правоотношение с ответника работодател. Оспорва се законосъобразността на заповедта, с която е прекратено трудовото му правоотношение. Посочва, че трудовото правоотношение между страните било прекратено по взаимно съгласие, въпреки че никога и по никакъв начин не е изразявал подобно съгласие. Посочва, че на 30.03.2023 г. е подал заявление до работодателя, с което предприел инициатива на основание чл. 327, ал. 1, т. 1 и т. 12 КТ, предвид здравословното състояние, да бъде освободен от заеманата длъжност. В тази връзка поддържа, че очаквал работодателят да се произнесе по заявлението му в двумесечния срок за предизвестие, но такова последвало едва на 28.06.2023 г., като се посочвало, че правоотношението се прекратява по взаимно съгласие, каквото ищецът не бил давал. Заявява, че междувременно здравословното му състояние било стабилизирано и поради липсата на произнасяне от работодателя по заявлението от 30.03.2023 г., бил решил да продължи трудовата си дейност по сключения между страните процесен трудов договор.

Моли се за уважаване на предявените иски. Претендират се разноси.

В законоустановения срок по чл. 131 ГПК е депозиран отговор на исковата молба от името на ответника в производството, който оспорва предявените иски. В отговора на исковата молба се поддържа становище за законосъобразност на процесната заповед, с която е прекратено трудовото правоотношение между страните, по силата на което ищецът е заемал длъжността „финансов контролър“ в *. Поддържа се, че отправеното от ищеца до работодателя заявление от 30.03.2023 г., няма характер на предизвестие за прекратяване на трудовото правоотношение. Посочва, че доколкото ищецът е заемал материално-отчетническа длъжност, то при прекратяване на трудовото правоотношение е следвало да предаде повереното му имущество. В тази връзка сочи също, че поради ползването от ищеца на платен годишен отпуск и отпуск за

временна неработоспособност, една на 04.07.2023 г. е издадена заповед на работодателя, с която е определена комисия, която да извърши опис на цялата документация.

Поддържа се, че процесната заповед и извършеното с нея прекратяване на процесното правоотношение, са извършени законосъобразно.

Моли се за отхвърляне на предявените искове. Претендират се разноси.

С оглед изявленията и твърденията на страните и на основание чл. 146, ал. 1, т. 3 ГПК, съдът е отделил за безспорно и ненуждаещо се от доказване в производството, че считано от 08.09.2021 г., ищецът е бил работник в *, като е заемал длъжността „финансов контролър“ в *; че на 04.07.2023 г. е издадена заповед № ЧР-11-017 от 04.07.2023 г. на управителя на * за прекратяване на трудовото правоотношение с ответника работодател, на основание чл. 325, ал. 1, т. 1 КТ.

Съдът, като съобрази правните доводи на страните, събраните писмени и гласни доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, съгласно правилата на чл. 235, ал. 2 ГПК, намира за установено следното от фактическа страна:

Предявени са обективно кумулативно съединени искове: 1/ с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ за признаване за незаконно на прекратяването на трудовото правоотношение между страните, извършено със заповед № ЧР-11-017 от 04.07.2023 г. на управителя на * и неговата отмяна; 2/ с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 2 КТ за възстановяване на заемната до уволнението длъжност "финансов контролър" при работодателя *; 3/ с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 3 КТ, вр. с чл. 225, ал. 1 КТ за заплащане на сумата от 11127,30 лева, представляваща обезщетение за оставане без работа поради незаконното уволнение за периода 05.07.2023 г. – 05.01.2024, ведно със законната лихва върху горепосочената сума, считано от 11.07.2023 г. /датата на предявяване на исковата молба в съда/ до окончателното ѝ изплащане.

По отношение на предявения иск с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ за признаване за незаконно на прекратяването на трудовото правоотношение между страните, извършено със заповед № ЧР-11-017 от 04.07.2023 г. на управителя на * и неговата отмяна, съдът намира следното:

С оглед изявленията и твърденията на страните и на основание чл. 146, ал. 1, т. 3 ГПК, съдът е отделил за безспорно и ненуждаещо се от доказване в производството, че считано от 08.09.2021 г., ищецът е бил работник в *, като е

заемал длъжността „финансов контролър“ в *; че на 04.07.2023 г. е издадена заповед № ЧР-11-017 от 04.07.2023 г. на управителя на * за прекратяване на трудовото правоотношение с ответника работодател, на основание чл. 325, ал. 1, т. 1 КТ.

От събрания в производството доказателствен материал се установява по делото, че на 30.03.2023 г. ищецът С. М. М. е отправил заявление до работодателя *, с което е заявил, че желае да бъде освободен от заеманата длъжност при работодателя – ответник, на основание чл. 327, ал. 1, т. 1 и т. 12 от КТ, поради здравословни причини – прекаран Ковид 19 през месец януари 2022 г. и Херпес зостер през месец октомври 2022 г., в резултат на които заболявания се наложило С. М. М. да проведе продължително лечение, като се налага и провеждане на последващо такова. От представеното и неоспорено от страните заявление от 30.03.2023 г. от ищеца С. М. М. до работодателя *, се установява в производството, че същото е получено от работодателя на 30.03.2023 г. и е входирано при същия с вх. № РД-33-359/30.03.2023 г.

Макар в заявлението да се сочи, че ищецът е заявил пред работодателя, че желае да бъде освободен от заеманата длъжност при работодателя – ответник на основание чл. 327, ал. 1, т. 1 и т. 12 от КТ, то от изложеното в заявлението се налага извод, че желанието му е да бъде освободен на основание чл. 327, ал. 1, т. 1 КТ, доколкото именно в този смисъл е изявлението.

Съгласно разпоредбата на чл. 327, ал. 1, т. 1 КТ работникът или служителят може да прекрати трудовия договор писмено, без предизвестие, когато не може да изпълнява възложената му работа поради заболяване и работодателят не му осигури друга подходяща работа съобразно предписанието на здравните органи. Именно такива твърдения са изложени от ищеца в отправеното до ответното дружество заявление от 30.03.2023 г.

Съгласно трайната и задължителна съдебна практика правото на работника или служителя едностранно да прекрати трудовия договор без предизвестие на основанията, посочени в чл. 327 КТ, се упражнява чрез едностранно волеизявление, което следва да достигне до работодателя.

Съгласно чл. 335, ал. 2, т. 3 КТ трудовото правоотношение, което се прекратява от работника без предизвестие (такъв е случая по чл. 327, ал. 1, т. 1 КТ), се счита прекратено от момента на получаване на писменото изявление от работодателя, без значение дали фактически е осъществено съответното основание за прекратяване на трудовия договор (в този смисъл са Решение №

144/23.02.2010 г. по гр. д. № 3101/2008 V-то ГО, Решение № 87/11.05.2012 г. по гр. д. № 219/2011 г. IV-то ГО, Решение № 289/18.11.2014 г. по гр. д. № 1289/2014 г. IV-то ГО и много други), респективно не поражда правно действие повторното прекратяване на трудовия договор, след като първоначалното изявление на една от страните за прекратяването вече е достигнало до насрещната страна (в този смисъл са Решение № 87/11.05.2012 г. по гр. д. № 219/2011 г. IV-то ГО, Решение № 289/18.11.2014 г. по гр. д. № 1289/2014 г., IV-то ГО и цитираните в тях други).

Допълнителен аргумент в тази връзка са различните възможности за защита на работника и на работодателя при незаконно едностранно прекратяване на трудов договор, наложени от конституционно признатите право на труд на гражданите на РБ и забраната за принудителен труд. Така, правото на работника да иска отмяна на заповедта за незаконното му уволнение с иск по чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ е гаранция за ненарушаване на признатото в чл. 48, ал. 1 КРБ право на труд на всички граждани на Република България и проява на признатото в чл. 56 КРБ право на защита, а невъзможността на работодателя да иска отмяна на прекратяването на трудовото правоотношение, извършено едностранно от работника, е гаранция, че в Република България не се допуска принудителен труд /труд без съгласието на работника/, както сочи чл. 48, ал. 4 КРБ. В този смисъл са и мотивите на решенията на Конституционния съд на РБ № 7 от 19.06.1995 г. по к. д. № 9 от 1995 г. и № 11 от 30.04.1998 г. по к. д. № 10 от 1998 г. Затова при незаконно /без основание/ прекратяване на трудово правоотношение по чл. 327, ал. 1 КТ, работодателят разполага само с възможност да претендира от работника за обезщетяване на вредите, които е понесъл от неоснователното прекратяване на трудовия договор, но не и с право да иска възстановяването на вече прекратеното трудово правоотношение. Ето защо се приема, че работодателят не може да преценява дали основанието, послужило на работника или служителя за едностранно прекратяване на трудовото правоотношение без предизвестие, действително е съществувало, за да приеме, че то продължава да обвързва страните и повторно да го прекрати на друго основание. На такава преценка съответно няма право и съдът, разглеждащ спора за законността на последвалото прекратяване на трудовото правоотношение, извършено от работодателя (в този смисъл са Решение № 59 от 16.06.2020 г. по гр. д. № 3418/2019 г. на ВКС, III г. о., Решение № 87 от 11.05.2012 г. по гр. д. № 219/2011 г. на ВКС, IV г. о., Решение № 203 от 30.05.2011 г. по гр. д. № 832/2010 г. на ВКС, III г. о., Решение № 144 от 23.02.2010 г. по гр. д. № 3101/2008 г. на ВКС, I г. о. и др.) Пренесено в конкретния случай това означава, че ищецът не е имал задължение да се явява на работа при

ответника в периода от 31.03.2023 г. до 04.07.2023 г., а работодателят не е могъл повторно да прекрати вече прекратения му трудов договор. След като е липсвала трудово-правна връзка между страните към момента на връчване на процесната заповед, то тя се явява безпредметна, а извършеното с нея дисциплинарно уволнение е незаконно и съответно подлежи на отмяна.

По тези съображения предявеният иск по чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ следва да бъде уважен, като не е необходимо да се обсъждат всички останали наведени от страните доводи, доколкото и при разглеждането им не би се стигнало до различен резултат с оглед изложеното по-горе за неговата основателност.

По отношение на предявения иск с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 2 КТ за възстановяване на заемната до уволнението длъжност "финансов контролър" при работодателя *, съдът намира следното:

Искът по чл. 344, ал. 1, т. 2 КТ е неоснователен.

Както се посочи по-горе, в случая писменото заявление по чл. 327, ал. 1, т. 1 КТ на ищеца от 30.03.2023 г., получено от ответника на 30.03.2023 г., е произвело действие преди процесната заповед, поради което отмяната на последната не може да възстанови трудовото правоотношение в първоначалния му вид и съответно не може да бъде постановено възстановяването на ищеца на предишната работа, доколкото предпоставя трудово правоотношение, което би съществувало, ако не беше прекратено с процесната заповед (в този смисъл вж. Решение № 29 от 02.07.2013 г. по гр. д. № 549/2012 г. на ВКС, III г. о. и мотивите на Тълкувателно решение № 2/23.10.2012 г. по тълк. д. № 2/2012 г. на ВКС, ОСГК).

Предвид изложеното искът по чл. 344, ал. 1, т. 2 КТ се явява неоснователен и като такъв следва да бъде отхвърлен.

По отношение на предявения иск с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 3 КТ, вр. с чл. 225, ал. 1 КТ за заплащане на сумата от 11127,30 лева, представляваща обезщетение за оставане без работа поради незаконното уволнение за периода 05.07.2023 г. – 05.01.2024 г., ведно със законната лихва върху горепосочената сума, считано от 11.07.2023 г. /датата на предявяване на исковата молба в съда/ до окончателното ѝ изплащане., съдът намира следното:

За уважаването на този иск в тежест на ищеца е да докаже, че е останал без работа за сочения период, че оставането без работа е в причинна връзка с прекратяването на трудовото правоотношение, както и размера на brutното трудово възнаграждение, получено за последния пълен отработен месец преди

уволнението.

Горепосочените кумулативно изискуеми предпоставки не са налице в процесния случай. Не е налице причинна връзка между оставането му без работа и прекратяването на трудовото правоотношение със заповед № ЧР-11-017 от 04.07.2023 г. на управителя на *. Както се посочи по-горе, в случая писменото заявление по чл. 327, ал. 1, т. 1 КТ на ищеца от 30.03.2023 г., получено от ответника на 30.03.2023 г., е произвело действие преди процесната заповед. Тоест причина за оставането без работа на ищеца е собственото му поведение, което е довело до прекратяване на трудовото правоотношение, считано от 30.03.2023 г. /датата на получаване на писменото заявление на ищеца по чл. 327, ал. 1, т. 1 КТ от страна на работодателя/. Следователно налице е причинна връзка между поведението на ищеца, с което същият е упражнил потестативното си право да прекрати без предизвестие трудовото си правоотношение с ищеца на основание чл. 327, ал. 1, т. 1 КТ, считано от 30.03.2023 г. /датата на получаване на писменото заявление на ищеца по чл. 327, ал. 1, т. 1 КТ от страна на работодателя/ и оставането му без работа за процесния период, включително и за период преди това, а именно считано от 30.03.2023 г.

Доколкото ищецът сам е избрал да прекрати правоотношението с работодателя на чл. 327, ал. 1, т. 1 КТ, то не следва да се възлага в тежест на работодателя заплащането на суми, като обезщетение за оставане без работа, което оставане без работа се дължи и е в причинна връзка единствено с поведението на ищеца, изразяващо се в упражняване потестативното си право да прекрати без предизвестие трудовото си правоотношение с ищеца на основание чл. 327, ал. 1, т. 1 КТ, считано от 30.03.2023 г. /датата на получаване на писменото заявление на ищеца по чл. 327, ал. 1, т. 1 КТ от страна на работодателя/.

Предвид изложеното искът по чл. 344, ал. 1, т. 3 КТ вр. с чл. 225, ал. 1 КТ се явява неоснователен и като такъв следва да бъде отхвърлен.

По отношение разпределението на отговорността за разноските в производството пред СРС:

При този изход на правния спор право на разноски в настоящото производство имат и двете страни.

От името на ищеца своевременно е направено искане за присъждане на разноски, а именно за адвокатско възнаграждение в размер на 800 лева, като са представени и доказателства за извършване на претендираните разноски.

Предвид горното и на основание чл. 78, ал. 1 ГПК ответникът *, със

седалище и адрес на управление: **, следва да бъде осъден да заплати в полза на ищеца С. Г. М., ЕГН *****, с адрес: **, сумата от 266,67 лева, представляваща разноски за адвокатско възнаграждение в производството по гр.д. № 38562/2023 г. по описа на СРС, II ГО, 160 състав, съразмерно на уважената част от предявените искове.

От името на ответника своевременно е направено искане за присъждане на разноски, а именно за заплатено адвокатско възнаграждение в размер на 1380 лева, като са представени и доказателства за извършване на претендираните разноски.

От името на ищеца е релевирано своевременно възражение с правно основание чл. 78, ал. 5 ГПК, което съдът намира за основателно. Действително делото не е с особена фактическа и правна сложност - разгледано е в едно съдебно заседание, събран е неголям доказателствен материал - само представените от страните документи, налице е трайна и задължителна практика по сходни случаи. При това положение и съобразно чл. 36 ЗА, във вр. с чл. 7, ал. 1, т. 1 от Наредба № 1 за минималните размери на адвокатските възнаграждения, в полза на ответника следва да се определи възнаграждение в размер близък до минималния за съответния вид работа, съгласно цитираната наредба, а именно 900,00 лева.

Предвид горното и на основание чл. 78, ал. 3 ГПК, ищецът С. Г. М., ЕГН *****, с адрес: **, следва да бъде осъден да заплати в полза на ответника *, със седалище и адрес на управление: ** сумата от 600,00 лева, представляваща разноски в производството по гр.д. № 38562/2023 г. по описа на СРС, II ГО, 160 състав, съразмерно на отхвърлената част от предявените искове.

На основание чл. 78, ал. 6 ГПК ответникът следва да бъде осъден да заплати в полза на бюджета и по сметка на Софийски районен съд сумата от 80,00 лева, представляваща държавна такса в производството по гр.д. № 38562/2023 г. по описа на СРС, II ГО, 160 състав, съобразно уважената част от предявените искове.

Така мотивиран, Софийски районен съд, II ГО, 160 състав

РЕШИ:

ПРИЗНАВА за незаконно, на основание чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ, прекратяването на трудовото правоотношение на С. Г. М., ЕГН *****, с адрес: **, извършено със заповед № ЧР-11-017 от 04.07.2023 г. на управителя на *, ЕИК 000770246, със седалище и адрес на управление: **, и я отменя.

ОТХВЪРЛЯ предявения от С. Г. М., ЕГН *****, с адрес: ** против *, ЕИК 000770246, със седалище и адрес на управление: ** иск с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 2 КТ за възстановяване на С. Г. М., ЕГН ***** на заеманата преди прекратяване на правоотношението длъжност "финансов контролор" при работодателя *.

ОТХВЪРЛЯ предявения от С. Г. М., ЕГН *****, с адрес: ** против *, ЕИК 000770246, със седалище и адрес на управление: **иск с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 3 КТ, вр. с чл. 225, ал. 1 КТ за осъждането на * да заплати в полза на С. Г. М. сумата от 11127,30 лева, представляваща обезщетение за оставане без работа поради незаконното уволнение за периода 05.07.2023 г. – 05.01.2024 г.

ОСЪЖДА *, ЕИК 000770246, със седалище и адрес на управление: ** **ДА ЗАПЛАТИ** в полза на С. Г. М., ЕГН *****, с адрес: **, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, сумата от **266,67 лева**, представляваща разноски за адвокатско възнаграждение в производството по гр.д. № 38562/2023 г. по описа на СРС, II ГО, 160 състав, съразмерно на уважената част от предявените искове.

ОСЪЖДА С. Г. М., ЕГН *****, с адрес: **, **ДА ЗАПЛАТИ** в полза на *, ЕИК 000770246, със седалище и адрес на управление: **, на основание чл. 78, ал. 3 ГПК, сумата от **600,00 лева**, представляваща разноски в производството по гр.д. № 38562/2023 г. по описа на СРС, II ГО, 160 състав, съразмерно на отхвърлената част от предявените искове.

ОСЪЖДА *, ЕИК 000770246, със седалище и адрес на управление: ** **ДА ЗАПЛАТИ** в полза на Софийски районен съд, на основание чл. 78, ал. 6 ГПК, сумата от **80,00 лева**, представляваща държавна такса в производството по гр.д. № 38562/2023 г. по описа на СРС, II ГО, 160 състав, съобразно уважената част от предявените искове.

Решението подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчване на препис на страните.

Препис от решението да се връчи на страните!

Съдия при Софийски районен съд: _____